

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΕΝΔΡΟΜΑΧΟΝ

I
 Τῆς λειψυδρίας βασιλῆα,
 Δημιουργὲ τῆς σκόνης,
 Ὅπου περνᾷς σὺν τὸν βορνᾷ
 Τὰ δένδρα ξερριζώνεις!

II
 Μὰ τὶ σοῦ φταίμε καὶ θυμώνεις
 Ἄφου ὁ κοσμος τῶχει ἄπῃ:
 Νὰ κόβης καὶ νὰ ξερριζώνεις
 Πῶς τῶχεις πάρει . . . ἀποκοπή;

Μαῦρος Τάτος

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΝ

Ἐχεις ἀρετὰς πολλὰς
 καὶ ἠξεύρεις νὰ ὑβρίζης . . .
 Πλὴν ἂν κάνης, πῶς μιᾶς
 σὺν μανδρόσκυλο γαυγίζεις.

Τσοπανάιος

Τί ἔφρασε περὶ Νόνας:
 Τώρα ἢ ἡ νόνα μου εἶνε δέκα χρόνια ποῦ πέθανε!

ΛΕΛΕΚΙΑ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ - ΔΥΣΒΕΙΣ

Ὁ ἐλλόγιμος φίλος κ. Μιχαὴλ Λελέκος ἀπέστει-
 λεν ἡμῖν ἄβρὰν ἐπιστολὴν κατὰ τὸ ἀττικὸν ὕφος τοῦ κ.
 Κόντου καὶ τὰ ἐπόμενα δύο αἰνίγματα, ἅτινα ἐδημοσιεύ-
 σαμεν εἰς τὸ προηγούμενον ἡμῶν φύλλον καὶ τὰ ὅποια

ἀναδημοσιεύομεν κατὰ γενικὴν ἀναζήτησιν καὶ πρὸς κα-
 τανόησιν τῶν λύσεων:

Τοῦτω τ' ὄχθω, κείτω τ' ὄχθω
 Ξανθοπύγων αἰξ μὲκᾶται
 καὶ ὄρχεῖται καὶ στρωφᾶται
 σὺν τε ροίζω σὺν τε ρόχθω.

Δύο βούβαλοι μεγάλοι συνεχῶς ὄρχοῦνται πέρα
 καὶ πρὸ τούτων ἀνατέλλει χιονόλευκος ἡμέρα.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον τὰ περίεργα ταῦτα αἰνίγματα καὶ τὸ
 ὄνομα τοῦ κ. Λελέκου ἐνωρὶς ἐπέλκυσαν τὴν προσοχὴν
 τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, διότι εἰς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον
 οὐχὶ ὀλίγα καὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀπεστά-
 λησαν λύσεις. Ἐκ τούτων δημοσιεύομεν τὰς ἐξῆς:

Σὺν τε λύπη σὺν τε μόχθω
 δὲν κατάλαβα τὰ: ὄχθω
 πλὴν ἠξεύρουν κ' οἱ στραβοί,
 ὅτι ἔγραψε τό: ροίζω γὰρ τὸν Ρίζο . . . Παγκαβῆ

Ἡ λύσις δὲν εἶνε ὀρθή.

Δύο μυλόπετραις ἂν κάνουν δύο βούβαλοι μεγάλοι.
 ἓνας βούβαλος θὰ κάνη τὸν Λελέκο τὸ Μιχάλη.

Τὸ δίστιχον τοῦτο δὲν θὰ τὸ ἐδημοσιεύομεν ὡς προσω-
 πικόν, εἰς δὲν προσήγγιζεν εἰς τὴν ἀληθῆ λύσιν.

Ξανθοπύγων αἰξ μὲκᾶται
 εἶνε ἄρα αἰνιγμὰ τε
 καὶ σὺν Ρίζω καὶ σὺν Πύρρα
 εἶνε ἢ φωτιά, τὸ πῦρ λα-
 μπρὸν ποῦ καίει καὶ στρωφᾶται;

Ἐξαρχόπουλος

Ἐτερος φίλος τοῦ «Ἄστεος» ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῶν
 αἰνιγμάτων τοῦ κ. Λελέκου μᾶς ἀπέστειλε τὸ ἐπόμενον,
 τὸ ὅποιον δὲν προτεινομεν πρὸς λύσιν.

Ἐχει φέσι καὶ γυρίζει μέρα - νύχτα εἰς τοὺς δρόμους,
 ἔχει ἄσπρη φουστανέλλα καὶ ἓνα σάλι εἰς τοὺς ὤμους
 ἔχει γένια, λέγει μύθους, ἔχει κόκκινη τὴν μύτη . . .
 ἦτις δίδεται τῷ λύτῃ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Ὅσα σύννεφα βροντῶσιν ἔλα βρέχουσι;

Ἄνέστησαν οἱ πόδες καὶ τύπτουσι τὰ κάρα.

Ὁ εἰς ἰχθὺς ἐσθίει τὸν ἄλλον.

Μιχαὴλ Λελέκος.

Προσεχῶς οἱ λύται τῶν αἰνιγμάτων τοῦ κ. Λελέκου,
 τῶν παροιμιῶν καὶ τῶν ἄλλων τὰ ὅποια θὰ μᾶς γράφῃ ὁ
 ἐλλόγιμος οὗτος φίλος, θὰ λαμβάνωσι καὶ δῶρον τί, ὅπερ
 θὰ ὀρίσθῃ ὑπὸ ἐκ τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Ἄστεος».